

ΕΡΩΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

OK
TΩ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΙ ΑΦΗΓΟΥΝΤΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΑΡΑΦΟΡΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΤΖΑΚΑΣ ΕΛΕΝΗ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗ
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΒΑΝΟΖΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΥΘΡΕΩΤΗΣ
ΜΑΡΙΑ ΜΗΤΣΟΡΑ ΤΕΥΚΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

OK
TΩ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΤΖΑΚΑΣ
ΕΛΕΝΗ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗ
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΒΑΝΟΖΗΣ
ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΥΘΡΕΩΤΗΣ
ΜΑΡΙΑ ΜΗΤΣΟΡΑ
ΤΕΓΚΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Τό παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη Ελληνική Λογοτεχνία

Σειρά: Οκτώ

Διευθυντής σειράς: Μισέλ Φάις

Γιάννης Ατζακάς, Ελένη Γιαννακάκη, Κώστας Καβανόζης,
Χρίστος Κυθρεώτης, Μαρία Μήτσορα, Τεύκρος Μιχαηλίδης,
Χρήστος Οικονόμου, Σώτη Τριανταφύλλου, *Ερωτικά εγκλήματα*
Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Διορθώσεις: Χρίστος Κυθρεώτης

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φίλμ, μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright© για την παρούσα έκδοση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2015

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2015

ΚΕΤ 9489 ΚΕΠ 483/15

ISBN 978-960-16-5981-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600,
801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΓΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,

ΤΗΛ.: 23 10.70.63.54, 23 10.70.67.15, ΦΑΞ: 23 10.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Τα ερωτικά
εγκλήματα
συνεχίζουν τη σειρά ,
όπου οκτώ συγγραφείς, κάθε φορά,
θα συσπειρώνονται γύρω από ένα θέμα
και θα το φωτίζουν μέσα από το βλέμμα της γραφής τους.
Κάθε φορά το εξώφυλλο θα φιλοτεχνεί ένας ζωγράφος.
Ο ανά χείρας συλλογικός τόμος κοσμείται
από μια εικόνα της Κιλλιόπης Ασαργιωτάκη
[Ερωτοπία, 2003]

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΤΖΑΚΑΣ

Η λίμνη 11

ΕΛΕΝΗ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗ

Ταχεία βιοψία 51

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΒΑΝΟΖΗΣ

Λιμναίος νεολιθικός οικισμός 69

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΥΘΡΕΩΤΗΣ

Η χαμένη ευκαιρία 93

ΜΑΡΙΑ ΜΗΤΣΟΡΑ

Ο γάτος που δεν ξέρει χορό 117

ΤΕΥΚΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Εν μέσω ιαχών 135

ΧΡΗΣΤΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Χειροβομβίδα στην κιλότα 167

ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Η λατρεία του εγώ 197

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΤΖΑΚΑΣ

Η ΛΙΜΝΗ

Μνήμη Άννας Μίσσιου

*ΤΗΝ ΕΙΠΑΝ «πόλη του αίματος», και μ' αυτό το δυσοίω-
νο όνομα την αναγνώριζαν όλοι. Ακόμη και το φημισμένο
έμβλημά της δεν ήταν παρά ένας αμφίβολος ευφημισμός
– «Πύργο του αίματος» αποκαλούσαν για αιώνες το φο-
βερό της κάτεργο. Όμως ήταν εκείνο το αποτρόπαιο φο-
νικό στο μοιραίο σταυροδρόμι της, που χάραξε ανεξίτηλα
το κόκκινο στίγμα του στο γερασμένο δέρμα της. Πολύ
αργότερα, από κάποια ανομολόγητη ενοχή, ίσως και για
να εξευμενίσουν την τραγική μοίρα της, την είπαν και
«πόλη ερωτική». Έγραψαν μάλιστα πως «Ο Έρωτας σκέπει
την πόλη», όμως εγώ μόνο για μια στιγμή βρέθηκα κάτω
από τη δροσερή σκιά του, κι ύστερα περιπλανήθηκα σε
μιαν απέραντη και πυρωμένη έρημο.*

*Εκείνη τη «χρονιά του αίματος», Μάη του '63, σε
κείνη την πόλη ήταν που ρήμαξα τη ζωή μου. Κι αν δεν*

κατάντησα να σέρνομαι για πάντα στο χώμα, στους ουρανοί των μεγάλων ονείρων μου ποτέ πια δεν κατάφερα να πετάξω.

Είχα από την αρχή ένα κακό προαισθημα. Ίσως ήταν κάτι περισσότερο από μιαν αδύναμη διαίσθηση· ήταν μια παράλογη βεβαιότητα, μια μοιραία σχεδόν προσμονή ενός αναπότρεπτου τέλους.

Στη Θεσσαλονίκη ήρθα τον Σεπτέμβρη του '60 και γράφηκα στο Τμήμα Αρχιτεκτόνων της Πολυτεχνικής Σχολής. Ήταν η πρώτη φορά που άφηνα τα μέρη μας, ένα μικρό ψαροχώρι πάνω στη λίμνη της Καστοριάς, όπου ζούσα με τη μητέρα μου. Ο πατέρας μάς άφησε πριν οκτώ χρόνια. Λίγο μετά που γύρισε από την εξορία, βγήκε στο βουνό για ξύλα, και μια ξεχασμένη νάρκη τον τινάξε στον αέρα. Ήμουν δεν ήμουν στα δέκα, όταν τον έφεραν σε μια κουβέρτα κομματιασμένο. Απομείναμε μόνοι, ένα χωράφι είχαμε όλο κι όλο, και τότε βάζαμε φασόλια, πότε καλαμπόκι, πότε λίγο σιτάρι, να ζήσουμε.

Το μεγάλο μου όνειρο, και το μοναδικό μπορώ να πω, ήταν να γίνω αρχιτέκτονας. Με είχε μαγέψει, φαίνεται, η αρχοντική ομορφιά της πόλης μου.

Έπιασα μια φτωχική κάμαρη στην Άνω Πόλη, κοντά στην Πορτάρα, σ' ένα από τα σπίτια που άφησαν πίσω τους το '24 με την Ανταλλαγή οι Τούρκοι. Τα σανίδια του έτριζαν σε κάθε βήμα μου, κι όταν έπιανε ο Βαρδάρης τρανταζόταν ολάκερο, πόρτες, παραθύρια, ταβάνια.

Τ' απογεύματα, όταν δεν πήγαινα στη σχολή, καθόμουν στο ξύλινο μπαλκονάκι και ρέμβαζα με τις ώρες. Η πόλη απλωνόταν χαμηλά από το λιμάνι, με τους γιγάντιους γεραμούς του, ως πέρα την Αρετσού και τη Νέα Κρήνη. Από δίπλα το βυζαντινό τείχος, τεράστιο ερπετό, αλλού χωμένο κάτω από τις πολυκατοικίες, αλλού κομμένο από τους μεγάλους δρόμους, σερνόταν, με κεφάλι τον Πύργο του Τριγωνίου, και χώριζε την πόλη στα δύο. Η ματιά μου γλιστρούσε πάνω από τις κεραμιδένιες σκεπές, περνούσε πάνω από τις ταράτσες και σκάλωνε πότε στον μιναρέ και τον τρούλο της Ροτόντας, πότε στο σκοτεινό φράγμα από τα κυπαρίσσια της Ευαγγελίστριας.

Όσο ακόμη κρατούσε ο καιρός, το μικρό καλοκαιράκι του Άι-Δημήτρη που το έλεγαν εδώ, έβλεπα τον ήλιο να χαμηλώνει πάνω από τα Πιέρια, φωτίζοντας για λίγο τις κορφές του Χορτιάτη και του Ολύμπου, κι ύστερα να σκορπά ένα σκοτωμένο κόκκινο στον ουρανό, στη θάλασσα, στα μεγάλα βαπόρια που ήταν αραγμένα αρόδο. Κι ύστερα, που χειμώνιασε, όταν έβλεπα τα πρωινά, πίσω από το τζάμι, την ομίχλη να κατεβαίνει από το στοιχειωμένο δάσος, να περνά τα κάστρα και να σκεπάζει την πόλη, όταν την έβλεπα να χαμηλώνει, να κλείνει τη θάλασσα και να τη μεταμορφώνει σε μια μικρή και ήρεμη λίμνη, η νοσταλγία τότε με πλάκωνε σαν μολύβι.

Για την εγγραφή μόνο έφυγε ένα χιλιάρικο – απαλλαγές είχαν τα τέκνα αξιωματικών του στρατού και της χωροφυλακής, τα τέκνα δημοσίων υπαλλήλων και κάποιες άλ-

λες απίθανες κατηγορίες. Έτρεξα να γραφτώ στη Φοιτητική Λέσχη, να έχω ένα πιάτο φαί τα μεσημέρια, όμως ο κύριος γραμματέας της Κοινότητας δεν έδινε το χαρτί απορίας. «Έχετε περιουσία εσείς» είπε της μητέρας μου, κι εννοούσε το χωραφάκι μας δίπλα στη λίμνη – αλλά χωρίς το «χαρτί κοινωνικών φρονημάτων» και το μπιλιέτο του τοπικού βουλευτή τι θα μπορούσα πάλι να καταφέρω;

Έτσι, από την αρχή τα βρήκα δύσκολα. Ρωτούσα για την υποτροφία στη γραμματεία. «Αργούν αυτά» μου λέγανε. Ο σπόρος της οργής τότε πρέπει να είχε αρχίσει να πέφτει μέσα μου και να φουσκώνει. «Θα αλλάξουν μια μέρα τα πράγματα. Εσύ τις σπουδές σου μοναχά να κοιτάς» μου έγραφε από το χωριό κάθε φορά η μάνα μου.

Στο δεύτερο έτος πιάσαμε με τον Δημήτρη, συμφοιτητή μου από τη Σιάτιστα, ένα δωμάτιο στο τέρμα της Ευαγγελίστριας, να 'μαστε πιο κοντά στη σχολή, να μοιραζόμαστε και το νοίκι. Εκεί γνωριστήκαμε με τον Χρόνη, που του έμεναν μερικά μαθήματα για το πτυχίο – της Αρχιτεκτονικής κι αυτός. Η νοικοκυρά μας ερχόταν μόνο στο τέλος του μήνα για να πάρει τα νοίκια, κι έτσι κάναμε όση φασαρία θέλαμε, ακόμη και κορίτσια μπορούσαμε να φέρουμε, αλλά πού να τα βρούμε. Ο Χρόνης μόνο τα είχε με μια όμορφη φοιτήτρια της Φιλοσοφικής, κι όταν ερχόταν να τον δει, εμείς κανονίζαμε να βγούμε. Περισσότερο από τις αναλύσεις του Χρόνη για την ταξική πάλη και τη νομοτελειακή επικράτηση της εργατικής τάξης, εμένα με είχαν πείσει το χαμόγελο και η φλόγα που πετούσαν τα

μάτια της Ζώγιας, όταν μιλούσε για τον αγώνα. «Εσύ, Άγγελε, πρέπει να έρθεις μαζί μας. Ο Παπανδρέου μας πούλησε μια φορά και, αν χρειαστεί, ο Παπατζής θα μας ξαναπουλήσει. Η ΕΔΑ μόνο μπορεί να αποτινάξει από πάνω μας τον μοναρχοφασισμό και να οδηγήσει τη χώρα μπροστά» μου έλεγε, και το πρόσωπό της έλαμπε από πίστη και ενθουσιασμό.

Στη σχολή είχαν γίνει μερικά ζευγαρώματα, και οι τυχεροί περιέφεραν στα κυλικεία και στους διαδρόμους σαν τρόπαια τα κορίτσια τους, όσα, βέβαια, είχαν περισσέψει από τα δόντια των μεγάλων. Το περήφανο κάστρο με τις Αθηναίες συμφοιτήτριές μας έμενε απόρθητο, και η τάφρος που το χώριζε από τα χαμηλώματα βάραινε όλο και περισσότερο. Η μόνη που έκανε μερικά βήματα να την περάσει και να πλησιάσει σε μας ήταν η Δανάη. Τα επώνυμά μας άρχιζαν από το ίδιο γράμμα, κι έτσι στα προφορικά εξεταζόμασταν πάντα μαζί. Και στα γραπτά καθόταν δίπλα μου, ποτέ όμως δεν γύρισε προς τα μένα να ρωτήσει κάτι, όχι από αλαζονεία, πιστεύω, αλλά από εντιμότητα. Μια φορά μόνο, που έλειψε από το μάθημα, ζήτησε τις σημειώσεις μου και μου έκανε εντύπωση με πόση ευγένεια με ευχαρίστησε, όταν μου τις επέστρεψε.

Είχαν τελειώσει οι «εξετάσεις προόδου», είχε μπει και η Αποκριά και κάποιοι είχαν την ιδέα να συναντηθούμε ένα βράδυ, μόνο τα παιδιά του δεύτερου έτους, να χορέψουμε και να γνωριστούμε καλύτερα. Μαζευτήκαμε ένα απόγευμα Σαββάτου στο κλαμπ RIO, ένα υπόγειο στην αρχή της Αγγελάκης, και ...

Και αναρωτιέμαι τώρα, μέσα στη νύχτα, γιατί να ονοματίζω πρόσωπα, να ορίζω τόπους, να χωρίζω τον χρόνο· γιατί να στήνω τα σκηηνικά μιας ιστορίας που ποτέ δεν θα μπορέσω να αναπαραστήσω ολόκληρη· γιατί να προσπαθώ να μοντάρω τα σκόρπια κομμάτια μιας ταινίας που έχει από χρόνια χαθεί. Το ρήγμα που κάποτε χώρισε στα δυο τη ζωή μου το ξέρω πως ποτέ δεν θα κλείσει, πως ποτέ δεν θα περάσω στην αντίπερα όχθη, που βυθίστηκε στο σκοτάδι.

1

Ο Άγγελος με τον Δημήτρη κατέβηκαν τα σκαλιά και μπήκαν με αέρα στη μεγάλη σάλα, που ήταν πνιγμένη στους καπνούς. Μερικά ζευγάρια χόρευαν αγκαλιασμένα, άλλοι παρέες παρέες κουβέντιαζαν. Έπιασαν μια γωνιά, παράγγειλαν δυο βερμούτ κι άναψαν τσιγάρο. Στην κορυφή της σκάλας, φάνηκε ξαφνικά η Δανάη. Τους είδε και χαμογέλασε. Κατέβηκε βιαστικά, χαιρετώντας όσους συναντούσε, κι ήρθε προς το μέρος τους. Κάθισε στο τραπέζακι τους και ζήτησε μια λεμονάδα. Ο Δημήτρης σηκώθηκε να χορέψει, κι έμειναν μόνοι τους.

«Εσύ, Άγγελε, δεν χορεύεις;»

«Δεν έχω ιδέα» είπε αυτός.

«Όταν βάλει ταγκό, θα το χορέψουμε μαζί. Δεν είναι τίποτα, θα δεις, ένα βήμα αριστερά, δυο βήματα δεξιά, αυτό είναι όλο».

Ο Άγγελος κοίταζε κάτω και δεν μιλούσε.

Κάποια στιγμή χαμήλωσαν τα φώτα, κι η μελαγχολική μελωδία από το «La Paloma» απλώθηκε στην αίθουσα. Τον έπιασε από το χέρι με μια τρυφερότητα που του ήταν εντελώς άγνωστη. «Έλα, θα σε οδηγήω εγώ· εσύ να πηγαίνεις μόνο με τον ρυθμό». Αντιστάθηκε λίγο και μετά της παραδόθηκε. Η Δανάη χόρευε με μian άγουρη θηλυ-κότητα, με παιδική σχεδόν χάρη. Είχε μια περίεργη αίσθηση πως δεν ήταν το κορμί της που άγγιζε, αλλά η ίδια η ψυχή της, που έμοιαζε να περιέχει το σώμα, και μ' ένα μυστικό τρικύμισμα τον βύθιζε στον αργό κυματισμό της. Τη νύχτα την ονειρεύτηκε. Ήταν μόνοι πάνω σε μια μικρή βάρκα, στην πίσω μεριά της λίμνης, κι η Καστοριά ήταν κρυμμένη, μόνο μια κόκκινη αντιφεγγιά της έπεφτε λοξά στα νερά. Βγήκε το φεγγάρι μέσα από ένα μαύρο σύννεφο κι ήταν στη χάση του, ένα κυρτό ασημένιο λεπί-δι.

Ξύπνησε ξαφνικά από κάποιο γάβγισμα στον δρόμο. Άκουσε τη βρύση έξω, τ' «Αθάνατο Νερό» που το λέγανε όλοι, να κελαρύζει μέσα στη νύχτα.